

[Anker Jørgensen.]

er sagt nogle gange, men regeringen kommer ikke uden om igen og igen at have dette for øje, at det er familier med børn, der skal betale. Det er også familier med børn, der skal betale igennem forringelse af mejeritilskuddet. Det er også f. eks. svage dele af landet, der skal betale, fordi man forringer de tilskudsmuligheder, der før har været til sådanne dele af landet. Det er også dem, der i særlig grad har behov for medicin, der skal betale en del af den skattelettelse, der er lagt op til.

Og så kalder man det hele tiden at spare. Ja, men er I klar over, at der også i høj grad er tale om det, som regeringen ellers fordømmer som pesten, nye skatter? For det er da en ny skat, når man laver en særlig afgift og laver den i en situation, hvor energiressourcerne bliver stadig dyrere. Det må da vel også siges at være en skat, når man forhøjer taksterne på DSB, de takster, som i øvrigt for nylig er forhøjet.

Det er hele denne politik — som føres frem under navn af at spare, men som enten er social nedskæring eller også er nye skatter og kun i mindre omfang er egentlige besparelser — der skaber utryghed. Det er det, der også skaber frygt for, at dette her er bare en begyndelse til et egentligt angreb på velfærdsstaten.

Hr. Erhard Jakobsen har sagt noget om, at så kommer socialdemokratiet i sidste øjeblik stikkende med et tredje problem, dette med beskæftigelsen. Det er ikke rigtigt. Må jeg også her minde om helhedsplanen, der lagde vægt på beskæftigelsespolitikken som noget aldeles afgørende. Lad mig understrege, at der har ikke været en forhandling med regeringen, uden at beskæftigelsesproblemerne har været noget helt centralt. Det, vi er bange for, det, vi er nervøse for, det er, at der lægges op til en beskæftigelsespolitik, som ikke er udtryk for en bevidst indsats, som bare er præget af en hel masse pæne hensigtserklæringer, mens der er for lidt kontant, for lidt konkret bagved.

Her bliver jeg igen nødt til at sige, at hensigtserklæringer kan jo være meget hensigtsmæssige, når man bare kan stole på dem, men forudsætningen for et politisk samarbejde er jo, at de hensigtserklæringer,

som man indgår på, virkelig er nogle, vi har garanti for man lever op til.

Dette er en dårlig baggrund for de problemer, vi kommer til at møde i den kommende vinter. Jeg tænker på overenskomstforhandlingerne, forhandlingerne med tjenestemandorganisationerne. Jeg tænker på de smukke og i den økonomiske situation principielt rigtige tanker om en indkomstpolitik.

Er denne regering ikke klar over, at den har fået det største og mest vidtgående tilbud fra fagbevægelsen, som første gang i sin historie forud for overenskomstforhandlingerne har sagt: vi er villige til at gå ind i overvejelser om indkomstpolitik under visse forudsætninger. Det er en nyhed og et så afgørende tilbud til regeringen, at man ikke begriber, at den har turdet spille sig denne mulighed af hænde. Det er der mere end fare for at den allerede har gjort.

Det er derfor, vi advarer mod, at man fortsætter denne siksakpolitik. Vi vil ikke — i hvert fald meget, meget nødig — gå ind i vinteren med en situation, hvor der sejles en chancesejlads, en økonomisk politik, der ikke er helhed over, og som helt mangler linje.

Det er rigtigt, som det er sagt, at et valg løser ikke problemer, men det værste ved det er jo, at der er meget, der tyder på, at det forlig, der her er lagt op til, slet ikke gør det. Vi har ikke været ivrige med at kræve valg. Vi har ikke haft den samme vane som den nuværende statsminister og tidligere oppositionsleder i venstre, som jo i tide og utide krævede valg. Den vane har vi ikke haft. Vi har derfor strakt os langt i et forsøg på at opnå et politisk forlig.

Det er meningsløst, når hr. Christophersen taler om, at vi skulle have udført, hvad man kalder afpresningsforsøg. Alle forligsforhandlinger er vel præget af, at der er nogle interesser, der skal tilgodeses, og som man søger at presse eller forhandle igennem. Men havde man da virkelig forestillet sig, at socialdemokratiet skulle lægge navn og ryg til et forlig nu, som var præget af sociale nedskæringer, som ikke gav garanti for, at beskæftigelsen kunne blive genoprettet, og så samtidig lægge op til en indkomstpolitik, der jo er noget af det vanskeligste, man overhovedet kan have med at gøre?

Det er derfor, jeg beklager, at statsmini-